

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 06.05.2002, sp. zn. 3 To 709/2001, ECLI:CZ:KSCB:2002:3.TO.709.2001.1

Číslo: 38/2003

Právní věta:

I. Podle § 233 odst. 1 tr. ř. se obžalovaný k veřejnému zasedání o odvolání předvolává tehdy, jestliže jeho osobní účast při tomto veřejném zasedání je nutná, zejména v případech, kdy odvolací soud považuje za nezbytné jej vyslechnout, vyzvat k vyjádření k důkazu provedenému v tomto veřejném zasedání, či jej požádat o bližší vysvětlení jeho odvolání, resp. o vyjádření k odvolání jiné procesní strany, jestliže se k veřejnému zasedání nedostaví. V ostatních případech, kdy osobní účast obviněného při veřejném zasedání odvolacího soudu není nutná, se obviněný o tomto veřejném zasedání pouze vyrozumí, a to jako osoba, která svým návrhem dala k veřejnému zasedání podnět, resp. jako osoba, která může být rozhodnutím učiněným v tomto veřejném zasedání přímo dotčena.

II. Uložení zásilky podle § 64 odst. 2 tr. ř. a z něj vyplývající fikce doručení zásilky adresátovi nejsou vyloučeny u zásilky, jíž je obžalovaný jako odvolatel vyrozumíván o konání veřejného zasedání o odvolání.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 06.05.2002

Spisová značka: 3 To 709/2001

Číslo rozhodnutí: 38

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Doručování, Řízení o odvolání

Předpisy: § 233 odst. 1 tr. ř.

§ 263 odst. 1 tr. ř.

§ 64 odst. 2 tr. ř.

§ 64 odst. 4 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl odvolání P. P. proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 5. 2001 sp. zn. 5 T 135/2000.

Z o d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 5. 2001 sp. zn. 5 T 135/2000 byl obžalovaný P. P. uznán vinným dvojnásobným trestným činem zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 tr. zák. Za tento trestný čin byl podle § 213 odst. 1 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody na 10 měsíců, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 písm. a) a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu jeden a půl roku. Dále mu byla podle § 59 odst. 2 tr. zák. uložena povinnost, aby ve zkušební době vedle běžného výživného uhradil i dlužné výživné.

Podle skutkových zjištění napadeného rozsudku se obžalovaný uvedeného trestného činu dopustil tím, že ad 1) v době od měsíce září 1998 do 11. 1. 2000 ve S. H., případně jinde, neplnil svou zákonnou vyživovací povinnost vůči své nezletilé dceři M. P., která mu byla stanovena ve výši 900 Kč měsíčně vždy do 5. dne v měsíci předem k rukám paní J. M. rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 14. 5. 1998 sp. zn. P 84/97, přičemž zaplatil dodatečně 15. 12. 1998 částku 3300 Kč, takže za uvedené období dluží částku 12 000 Kč, ad 2) v době od měsíce února 2000 do 31. 7. 2000 ve S. H., případně jinde, neplnil svou zákonnou vyživovací povinnost vůči své nezletilé dceři M. P., která mu byla stanovena ve výši 900 Kč měsíčně vždy do 5. dne v měsíci předem k rukám paní J. M. rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 14. 5. 1998 sp. zn. P 84/97, přičemž v uvedeném období zaplatil dodatečně dne 30. 6. 2000 částku 800 Kč, takže za uvedené období dluží částku 4600 Kč.

Proti citovanému rozsudku podal obžalovaný opravný prostředek, který nazval odporem. Z odůvodnění a dalších údajů tohoto opravného prostředku je však zřejmé, že jde o opravný prostředek proti shora citovanému rozsudku, že tedy opravný prostředek je třeba považovat bez ohledu na jeho označení za odvolání. V podaném odvolání namítl, že manželka jej opustila i s dcerou a žila dočasně s P. M., který je pravým otcem dcery M. Navrhl provést jako důkaz krevní zkoušku k určení otcovství.

Odvolací soud podle § 254 odst. 1 tr. ř., nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolání podle § 253 tr. ř., přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, přihlíží odvolací soud, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba mohla proti němu podat odvolání (§ 254 odst. 2 tr. ř.). Jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání (§ 254 odst. 3 tr. ř.).

Podle § 263 odst. 1 tr. ř. rozhoduje odvolací soud o odvolání ve veřejném zasedání. Podle § 233 odst. 1 tr. ř. se obžalovaný k veřejnému zasedání o odvolání předvolává tehdy, jestliže jeho osobní účast při tomto veřejném zasedání je nutná, tedy zejména v případech, kdy odvolací soud považuje za nezbytné jej vyslechnout, vyzvat k vyjádření k důkazu provedenému v tomto veřejném zasedání, či jej požádat o bližší vysvětlení jeho odvolání, resp. o vyjádření k odvolání jiné procesní strany. Jestliže se k veřejnému zasedání nedostaví. V ostatních případech, kdy osobní účast obviněného při veřejném zasedání odvolacího soudu není nutná, se obviněný o tomto veřejném zasedání pouze vyrozumí, a to jako osoba, která svým návrhem dala k veřejnému zasedání podnět, nebo jako osoba, která může být rozhodnutím učiněným v tomto veřejném zasedání přímo dotčena, přičemž v tomto případě je obviněný poučen o tom, že veřejné zasedání se může konat i v jeho nepřítomnosti.

Podle § 64 odst. 2 tr. ř., nebyl-li adresát zásilky, kterou je třeba doručit od vlastních rukou, zastížen,

zásilka se uloží a adresát se vhodným způsobem vyzvedne, kde si ji může vyzvednout. Nevyzvedne-li si adresát zásilku do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedověděl, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, nebo uvedenou adresu označil pro účely doručování. Podle § 64 odst. 4 tr. ř. nelze takto uložit doručovanou zásilku, jestliže se doručuje obviněnému usnesení o zahájení trestního stíhání, obžaloba, návrh na potrestání, rozsudek, trestní příkaz nebo předvolání k hlavnímu líčení nebo veřejnému zasedání. Nelze takto uložit ani jinou písemnost, jestliže to předseda senátu, státní zástupce nebo policejní orgán z důležitých důvodů nařídí.

Shora uvedené uložení zásilky a z něj vyplývající fikce doručení zásilky adresátovi tedy nejsou vyloučeny u zásilky, jíž je obžalovaný jako odvolatel vyzvedáván o konání veřejného zasedání o odvolání.

V projednávané věci bylo veřejné zasedání o odvolání obžalovaného nařizováno poprvé na den 5. 12. 2001. Postup soudu při zajišťování veřejného zasedání provázely obtíže při doručení příslušné zásilky obžalovanému. Pokud si obžalovaný posléze zásilku vyzvedl, z jednání se omluvil a požádal o předvolání na jiný termín. Jeho žádostem bylo několikrát vyhověno a veřejné zasedání bylo opakovaně odročováno. Po posledním odročení obžalovaný zaslal soudu dopis, ve kterém uvedl, se v původním bydlišti již nezdržuje, zdržuje se však u rodičů. Jejich adresu současně sdělil a požádal, aby mu byly zásilky doručovány na tuto adresu.

Po opakovaných obstrukcích obžalovaného zvážil znovu odvolací soud, zda je vůbec přítomnost obžalovaného u veřejného zasedání nutná. Dospěl k závěru, že nikoli. Obžalovaný se k činu, pro který byl odsouzen, v dosavadním řízení vícekrát vyjádřil. Jím podané odvolání bylo natolik určité, že z něj bylo zřejmé, v jakém rozsahu rozsudek soudu prvního stupně napadá a jaké vady mu vytýká. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku a řízení jemu předcházející lze v souladu s požadavky § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumat, aniž je třeba přítomnosti obžalovaného při veřejném zasedání. V tomto směru odvolací soud změnil svůj původní názor.

Z výše uvedených důvodů tedy odvolací soud k veřejnému zasedání o odvolání na den 6. 5. 2002 nepředvolával, pouze o tomto zasedání v souladu s § 233 odst. 1 tr. ř. vyzvedl. Obžalovaný si tuto zásilku ani v tomto případě nevyzvedl, ač byl o jejím uložení vhodným způsobem vyzvednuta a zásilka byla zaslána na adresu, kterou obžalovaný jako adresu pro účely doručování výslovně označil. Ve smyslu § 64 odst. 2, 4 tr. ř. tedy měl odvolací soud vyzvednutí obžalovaného za účinně doručené. Konal proto veřejné zasedání v nepřítomnosti obžalovaného.

Ve smyslu shora citovaných ustanovení § 254 tr. ř. ve veřejném zasedání přezkoumal odvolací soud napadený rozsudek ve všech jeho výrocích a přezkoumal také řízení, které mu předcházelo. Učinil pak následující zjištění a závěry.

V řízení napadenému rozsudku předcházejícím nebyly žádné vady zjištěny. V potřebné míře byla respektována ustanovení trestního řádu, jimiž se zabezpečuje právo obžalovaného na obhajobu. Porušení tohoto práva odvolací soud neshledal. Okresní soud zákonným způsobem provedl všechny dostupné důkazy a se stejnou pečlivostí objasňoval skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obžalovaného. Provedené důkazy byly ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř. dostatečným podkladem ke zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Provedené důkazy hodnotil okresní soud v souladu s požadavky § 2 odst. 6 tr. ř. na základě vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu. Skutková zjištění, k nimž okresní soud na podkladě takového hodnocení důkazů dospěl, shledal odvolací soud správnými a dostatečnými.

Na podkladě shora uvedených zjištění lze konstatovat, že nejsou důvodné pochybnosti o tom, že obžalovaný úmyslně neplnil svoji vyživovací povinnost k nezletilé M. P. k rukám paní J. M., která o nezletilou trvale pečuje. Tuto skutečnost ostatně obžalovaný nikdy nepopřel. V tomto ohledu nebyly shledány důvody ke zrušení napadeného rozsudku.

Takové důvody nebyly shledány, ani pokud jde o právní kvalifikaci zjištěného jednání obžalovaného. Ta odpovídá skutkovým zjištěním a zákonným podmínkám odpovědnosti za trestný čin zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 tr. zák. v úmyslné formě.

Námitky podaného odvolání, totiž přesvědčení obžalovaného, že není otcem nezletilé M. P., nemohou být považovány za vyvíňující. Otcovství obžalovaného k oprávněné dceři je otázkou osobního stavu, jímž je trestní soud vázán. Trestní soud tedy nemůže objasňovat otázku, zda pachatel trestného činu je či není skutečným pokrevním otcem oprávněného dítěte. Ke zkoumání této otázky je určeno jiné řízení a před jiným soudem. Je však třeba poznamenat, že obžalovaný takové řízení dosud účinně nevyvolal.

Trest, který byl obžalovanému uložen, odpovídá povaze a závažnosti činu i dosavadnímu životu obžalovaného. Okresní soud při úvaze o trestu zvážil všechny významné okolnosti a skutečnosti a v odůvodnění rozsudku je také v potřebném rozsahu uvedl. Uložený trest je v souladu i s účelem trestu a rozhodně není trestem nepřiměřeným ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr. ř. Ani v tomto ohledu neshledal odvolací soud důvody ke zrušení napadeného rozsudku.

Na základě shora uvedených zjištění dospěl odvolací soud k závěru, že napadený rozsudek je ve všech výrocích zákonný a odůvodněný. Proto odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítl.